

Sebastiaan

“Deze zomer”, zei mijn dochter, “wil ik naar de Tour de France.” “Oké,” antwoordde ik, “maar ik ga mee.” Een paar weken later belandden we in Chaum, een dorpje in de Pyreneeën. Wat doe je als je vijf uur moet wachten langs een, als ware het vlaggetjesdag, gepavoiseerde weg? Juist ... lekker kletsen met de mensen.

Een man, met een jarenzeventigkapsel, sprak mij in Marollentaal aan. Zijn clevere vrouw, die haar verhitte lichaam had besprenkeld met de gehele inhoud van een eau-de-colognefles, ging elke maandag aerobicen. Hij had vorig jaar gebungeejumt en twee weken geleden had hij voor het eerst ge-i-bankierd, ge-sms't, ge-e-mailed en ge-EHBO'd. Phubben vond hij asociaal. Ik bedankte hartelijk voor de gebakken shiitake, die zijn vrouw presenteerde op een hors-d'oeuvreschaal. Als ik trek had in een tournedostje of een entrecoteje moest ik het maar zeggen. Ze hadden alles in hun contemporaine caravan.

Een geëuropeaniseerd Amerikaans stel, wist veel over het wielrennen. Zo kwam ik te weten wat een derailleur is, ex aequo gelijk eindigen betekent en dat de cérémonie protocolaire aan het einde van de wedstrijd wordt gehouden. Gelukkig had ik ook wat termen achter de hand: vals plat, demarreren en ravitailleren. Mijn dochter schreef met krijt de namen van Marcel Kittel en de geletruidrager op de weg.

Een hautaine hotemetoot kwam vragen of ik een Bussumer was. Zij zei op tipsy toon: “Ik hoop niet dat de pedaleurs door shimmyen het skoekeloën in rijden.” Mijn zelfgebakken makarons, die ik bewaarde in ons bordeauxrode deux-chevauxkje, gingen aan haar teute neus voorbij. Tegen een groep patjepeeërs schepte ik op dat Sebastiaan Langeveld uit mijn woonplaats afkomstig is.

Over Lisse valt veel te vertellen, maar ... de reclamekaravaan kwam eraan. De start van een waar slagveld. Als guerrillastrijders besprongen de toeschouwers de toegeworpen promotieartikelen. Ik wilde coûte que coûte een herinneringsarmbandje 2014. Ik moest op mijn qui-vive zijn, want een aantal poepeloerezatte omstanders wilde dit collector's item ook vangen. Het hebberige canaille geraakte in collision.

Na dit mesjogge uur arriveerde de kopgroep. Waar was Sebastiaan? Hij reed alleen; hij had het peloton verlaten. Gelukkig zat hij niet in een chasse-patate. Als er een juichpak voor wielrenners zou bestaan, dan zou ik zo'n affreus pak voor hém aantrekken. Onze Sebastiaan, winnaar van het NK wielrennen, bedwong de Tourmalet en de Hautacam. Dat is wat anders dan een rondje Spekkelaan. Chapeau!